

गणाधीश जो ईश सर्वा गुणांचा । मुळारंभ आरंभ तो निर्गुणाचा ।
नमूं शारदा मूळ चत्वार वाचा । गमूं पंथ आनंत या राघवाचा ॥ १ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

मना सज्जना भक्तिपंथेचि जावें । तरी श्रीहरी पाविजेतो स्वभावें ।
जनीं निंद्य तें सर्व सोडूनि द्यावें । जनीं बंद्य तें सर्व भावें करावें ॥ २ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा । पुढें वैखरीं राम आधीं वदावा ।
सदाचार हा थोर सांडूं नये तो । जनीं तोचि तो मानवीं धन्य होतो ॥ ३ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

मना वासना दुष्ट कामा नये रे । मना सर्वथा पापबुद्धी नको रे ।
मना धर्मता नीति सोडूं नको हो । मना अंतरीं सार वीचार राहो ॥ ४ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

मना पापसंकल्प सोडोनि द्यावा । मना सत्यसंकल्प जीवीं धरावा ।
मना कल्पना ते नको वीषयांची । विकारें घडे हो जनीं सर्व ची ची ॥ ५ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

नको रे मना क्रोध हा खेदकारी । नको रे मना काम नानाविकारी ।
नको रे मना सर्वदा अंगिकारू । नको रे मना मत्सरू दंभारू ॥ ६ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

दंभ = ढोंग, मदा = गर्वाला

मना श्रेष्ठ धारिष्ट जीवीं धरावे। मना बोलणें नीच सोसीत जावें।
स्वयें सर्वदा नम्र वाचे वदावें। मना सर्व लोकांसि रे नीववावें ॥ ७ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

नीववावें = समाधान द्यावे

तनू त्यागितां कीर्ति मागें उरावी। मना सज्जना हेचि क्रीया धरावी।
मना चंदनाचे परी त्वां झिजावें। परी अंतरी सज्जना नीववावें ॥ ८ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

(मूल श्लोकात “देहे त्यागितां कीर्ति मागें उरावी” असं आहे. पण मग पहिली तीन
अक्षरं: दे-हे-त्या — गा-गा-गा अशी होतात आणि वृत्तात बसत नाहीत. म्हणून
(समर्थाची क्षमा मागून) “देहे” ऐवजी मी “तनू” हा शब्द वापरला आहे. आता
त-नू-त्या — ल-गा-गा ही तीन अक्षरं वृत्तात बसतात.)

नको रे मना द्रव्य ते पूढिलांचे। अती स्वार्थ बुद्धी न रे पाप सांचे।
घडे भोगणें पाप तें कर्म खोटें। न होतां मनासारिखें दुःख मोटें ॥ ९ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

सदा सर्वदा प्रीति रामीं धरावीं। दुखाची स्वयें सांडि जीवीं करावी।
तनूदुःख तें सूख मानीत जावें। विवेकें सदा सस्वरूपीं भरावें ॥ १० ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

जनीं सर्वसूखी असा कोण आहे? विचारें मना तूंचि शोधूनि पाहे।

मना त्वां चि रे पूर्वसंचीत केलें। तयासारिखें भोगणें प्राप्त झालें ॥ ११ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

मना मानसीं दुःख आणूं नको रे। मना सर्वथा शोक चिंता नको रे।
विवेकें तनूबुद्धि सोडून द्यावी। विदेहीपणें मुक्ति भोगीत जावी ॥ १२ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

मना सांग पां रावणा काय जालें। अकस्मात तें राज्य सर्वें बुडालें।
म्हणोनी कुडी वासना सांडि वेगीं। बळें लागला काळ हा पाठिलागीं ॥ १३ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

पां = वृत्तात बसण्यासाठी वापरलेला एकाक्षरी शब्द – त्याला तसा काही
अर्थ नाही.
कुडी = शरीरातून

जिवा कर्मयोगें जनीं जन्म जाला। परी सेवटीं काळमूर्खीं निमाला।
महां थोर ते मृत्युपन्थेंचि गेले। कितीयेक ते जन्मले आणि मेले ॥ १४ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

निमाला = मेला

मना पाहतां सत्य हे मृत्युभूमी। जितां बोलती सर्वही जीव मी मी।
चिरंजीव हे सर्वही मानिताती। अकस्मात सांडूनियां सर्व जाती ॥ १५ ॥
(ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा । ल-गा-गा ।)

खरं पाहिलं तर आयुष्य म्हणजे मृत्युलोकच आहे! तरीपण सगळे जो काही थोडा वेळ जिवंत असतात तेव्हा “मी मी” करत असतात; मी अमर आहे असे मानतात. आणि मग एके दिवशी अचानक त्यांचा अंत होतो.

क्रम	शब्द
१	गणा
२	भक्ती
३	प्रभाते
४	मना-४
५	संकल्प
६	क्रोध-काम-मद-मत्सर
७	श्रेष्ठ-धारिष्ट
८	तनू चंदन
९	द्रव्य-स्वार्थ-भोगणें-दुःख
१०	रामीं-सांडि-तनूदुःख-विवेकें
११	सर्वसूखी-विचारे-पूर्वसंचीत
१२	मानसी-शोक-तनूबुद्धि-मुक्ति
१३	सांगपां-अकस्मात-म्हणोनी-बळें
१४	जिवा-परी-महां-कितीयेक
१५	पाहता-जिता-चिरंजीव-अकस्मात